

RYAN CAHILL

PRELOŽIL JIŘÍ HRON

ZROZENÝ Z OHNĚ. ZOCELENÝ KRVÍ.

Z KRVĚ A OHNĚ

EFERIJSKÁ SÁGA

Z KRVE A OHNĚ

Copyright © Ryan Cahill 2021

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jiří Hron, 2025

Cover © Stuart Bache Design, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5848-7 (pdf)

RYAN CAHILL

Z KRVE A OHNĚ

Eferijská sága
svazek první

přeložil Jiří Hron

FOBOS

Séamusovi, který neustále podněcuje mou představivost.

Mámě a tátovi, kteří ve mně probudili lásku k příběhům.

Amy za to, že mě ještě nezabila.

Milovníkům fantasy po celém světě – tahle kniha je pro vás.

OBSAH

Prolog	9
1. Elmský les	13
2. U Zlatého draka	21
3. Ella	36
4. Jaký otec, takový syn	40
5. Zkouška	47
6. V lese nečíhají jen medvědi	64
7. Vidět znamená věřit	77
8. Vidím tě	82
9. V rukách náhody	101
10. Setkání	113
11. Nečekaná cesta	127
12. Mýty a legendy	135
13. Všechno se mění	154
14. Nový směr	166
15. Stíny nikdy nespí	176
16. Doma je doma	187
17. Rozdělení	197
18. Trhliny	209

19.	Pouto.....	216
20.	Vrtkavost osudu	227
21.	Změna plánu	235
22.	Valerys	248
23.	Zdání klame.....	256
24.	Ten, kdo přežil.....	269
25.	Hluboká rána.....	281
26.	Tlumené světlo	291
27.	V jiném světě.....	300
28.	Bratr	315
29.	Na širém nebi	321
30.	Pěšák v cizí hře	331
31.	Co zůstalo ztraceno	353
32.	Ruka	357
33.	Z krve a ohně.....	369
34.	Ať žije král	385
	Od autora.....	396
	Poděkování.....	397

PROLOG

V bledém světle měsíčních paprsků, které pronikaly lesní klenbou, strčil Kallinvar nohou do urakova nehybného těla a otočil ho na záda. Drsnou šedou kůži pokrýval nespočet jizev a čerstvých ran. Kallinvar lhostejně ohrnul ret. Už dávno ztratil přehled o tom, kolik těchto stvůr skončilo jeho přičiněním v nicotě.

Urakové se tady v lese střetli s lidmi a právě lidé, mladí muži, tvořili většinu padlých. Podle rozmístění těl se dalo usuzovat, že je urakové vlákali do pastí. Rytíři přispěchali příliš pozdě, aby masakru dokázali zabránit.

„Bratře kapitáne, jeden z nich přežil.“

Kallinvar zvedl obočí a kývl na bratra Tarrona, aby ho k muži dovedl. *To musí být on. Velmistr prorokoval, že tu najdeme posledního poznamenaného.*

Nad tělem už se skláněli bratr Ildris a sestra Ruon. Přes záda jim splývaly zářivé bílé pláště.

„Je naživu?“

„Ano, bratře kapitáne. Ale čas se mu krátí.“

Kallinvar přikývl. Protlačil se kolem svých společníků, aby ke zraněnému poklekl. Byl to ještě mladík. Viděl nanejvýš dvacet jar. Měl široká ramena, pevné svaly a vestoje by Kallinvara i s jeho urostlou postavou převyšoval o hlavu. Muž ale nestál. S hlubokou ranou v břiše ležel bezmocně na zádech. Kallinvara překvapilo, že ještě dýchá.

„Nemůžu...“ zachrčel muž, ale hned nato se rozkašlal a rty mu potřísnila krev.

Kallinvar mu položil ruku na hrud. „Klid. Raději nemluv. Položím ti tři otázky. Stačí přikývnout nebo zavrtět hlavou, rozumíš?“

Muž přikývl.

„Silnější mají povinnost chránit slabší. Souhlasíš?“

Muž přikývl, aniž se dlouze rozmýšlel.

„Každé rozhodnutí má svá úskalí. Černá ani bílá neexistují, žijeme jen v proměnlivých odstínech šedé. Souhlasíš?“

Muž zaváhal jen na okamžik a poté následovalo další přikývnutí.

Kallinvar na něj zpříma pohlédl. „Když tě zachráníme, jsi ochotný zříct se svého předchozího života a všeho, co tě k němu váže? Všeho, čím jsi dnes? Jsi ochotný nést Achyronovo znamení, řídit se jeho učením a sloužit velkému Válečníkovi až do konce svých dnů?“

Kallinvar viděl výraz v mladíkových očích. Prozrazoval nejistotu. Jedině dobře. Bojácný člověk by se chopil i sebemenší šance, aby přežil. Lidé by však neměli chtít jen zůstat naživu. Měli by toužit po životě, který považují za správný. Právě to svědčí o ryzí povaze.

„Věz ale, že pokud na sebe znamení vezmeš a poté se Achyronovu učení zpronevěříš, zemřeš tou nejbolestivější smrtí, jakou si dovedeš představit. Není snadné takové břímě nést. Jsi připravený jej přijmout?“ Kallinvar stále pozorně sledoval mužův pohled. Právě z očí se dá míra lidského odhodlání vyčíst nejlépe.

„Ano,“ zasípal mladík a vykašlal další krev.

„Dobrá tedy. Bratře Tarrone, znamení.“ Kallinvar nemusel čekat dlouho.

„Tohle je poslední, bratře kapitáne.“

Kallinvar se k němu otočil, aby si znamení převzal. „Děkuji ti, bratře Tarrone.“

Prsty v ocelové rukavici přejel přes jeho hladký povrch. Bylo vyrobeno ze zvláštního nazelenalého kovu, z něhož jej ukul sám Achyron, a tvarem připomínalo znak Válečnickova rytířského řádu: dlouhý meč obrácený čepelí dolů a osazený slunečním kotoučem s naznačenými paprsky. „Tohle zabolí, bratře,“ varoval Kallinvar raněného. „Ale bolest je cestou k síle.“

Kallinvar natáhl ruku se znamením tak, aby muži spočívala nad hrudí. Druhou mu položil na rameno. „Jsi si jistý?“

Muž přikývl. Oči měl zastřené a hrozilo, že se každou chvíli propadne do nicoty. *Předpověď se naplnila. Všichni poznamenaní byli nalezeni. Rytířský řád je obnoven – a to ještě před krvavým úplňkem.*

Přes kožený kyrys mu Kallinvar přitiskl symbol meče se sluncem na hrudní kost. Znamení se rozzářilo, jako by se od něj odrážel svit tisíce hvězd, a Kallinvara udeřil do nosu štiplavý zápach škvařící se zbroje, když se začalo propalovat až k nahé kůži.

Pak už byl slyšet jen křik.

KAPITOLA PRVNÍ

Elmský les

Dolinka – jaro roku 3080 po Zkáze

Jakmile Calen sevřel cvičný dřevěný meč, prsty mu samy zajely do vyhlazených vroubků na rukojeti. Přecházel z jedné bojové pozice do druhé a po chvíli už se mu tunika lepila na hrud' a tmavě hnědé vlasy měl připlácnuté na zpoceně čelo. Když se nad Vlčím hřbetem rozlila oranžová záře vycházejícího slunce, musel na chvilku přivřít oči.

V kovárně dostal od otce den volna, takže mohl vyrazit na lov do Elmského lesa, a přestože si ráno poležel v posteli, usnout už nedokázal. Zkouška měla proběhnout za necelé dva týdny a Calen si nepamatoval, kdy se naposledy dobře vyspal. Místo aby se večer v poklidu odebral do říše snů, neustále si v duchu připomínal, co všechno se může pokazit. Trénink s mečem mu přinášel mír. Calen se zaměřil na dýchání a za zpěvu ptáků, který se nesl větrem, nasál do plic ranní svěžest.

Ze soustředění ho vytrhl až nezaměnitelný dusot těžkých tlap. Do hrudi mu narazilo cosi obrovského, takže zalapal po dechu a po zádech sletěl na vlhkou trávu, kterou ještě pokrývala rosa.

„Faenire, pro lásku boží, slez ze mě!“ zakřičel Calen, zatímco ho zvíře zuřivě olizovalo drsným jazykem. Přísahal by, že se borovlk směje. „Každý ráno se přiženeš jak...“ Zlehka Faenira odstrčil a prohrábl mu popelavě šedou srst na temeni hlavy. I ve čtyřech letech se borovlk choval jako dvouměsíční štěně, přestože měřil od čenichu k ocasu dobré dva metry, a když stál na všech čtyřech, měl hřbet v úrovni Calenova hrudníku.

Kuchyňským oknem se do zahrady začala linout lákavá vůně čerstvě upečeného chleba a Faenir zavětril. „No jo, tak pojď. Jdu pozdě a ty stejně myslíš jenom na jídlo.“ Calen sebral luk a toulec, které nechal opřené o zeď, a přehodil si je přes rameno. Pak vyběhl na zápraží a vstoupil do domu.

Kuchyň byla jako vždy bez poskvrnky. Na podlaze z dubových prken neležel jediný drobeček ani smítko prachu a i dlouhý pult ve tvaru L, který stál na druhé straně místnosti, zářil čistotou. Uprostřed kuchyně se Calenova matka Freis skláněla nad omláceným, ale bytelným stolem a v hliněné misce drtila bylinky. Pracovala s rukávy vyhrnutými až nad lokty a zlaté vlasy protkané stříbrem měla svázané do copu kouskem starého roztřepeného provázku. Ve vzduchu se vznášela sladká medová vůně, kterou vydával výtažek z chrpy smíchaný s božím dechem. *Základ každé dobré hojivé masti*, vzpomněl si Calen na matčina slova.

„Někdo snad onemocněl?“ Ukázal na misku se zelenohnědou hmotou.

„Dcera Mary Styrové má trochu horečku. Slíbila jsem, že se za ní v poledne stavím,“ odpověděla Freis. „Neměl bys už jít?“

Calen si na okenním parapetu všiml ještě teplého, nadýchaného bochníku chleba. „Jo, vždyť už běžím.“

„Můžeš mi v lese natrhat ještě trochu drtivek a božího dechu?“ požádala ho matka, aniž vzhledla od misky. „Už mi došly.“

„Jasně.“ Calen se pomalu šoural k parapetu a dával si při tom pozor, aby nestoupl na vrzající prkno, kvůli kterému schytl už nejeden výprask. V naprosté tichosti popadl bochník, zabalil ho do látky a schoval do koženého vaku, jež si v kuchyni předtím nechal.

„Kdy tě mám čekat?“

„Za soumraku!“ křikl Calen, když vybíhal zadními dveřmi s vyjícím Faenirem v patách.

Slunce dál stoupalo nad Vlčí hřbet a Calenovi ovanul tvář chladný ranní větřík. Celou vesnicí se nesl obvyklý pach dobytka z pastvin a lehký kovový odér vycházející z otcovy výhně, ale kolem Calenova domova jako by se navíc pořád vznášela i jemná, nezaměnitelná vůně levandule. Matka vždy tvrdila, že její květy

tvoří základ mnoha různých bylinných odvarů, ale Calen si byl jistý, že k ní zkrátka jen ráda čichá.

Ve vsi vládl čilý ruch. Kupci z Miltonu už se zabydlovali na zdejším tržišti a před nastávajícím Měsíčním trhem ze všech vyzařovalo napjaté očekávání. Místní se za neustálého skřípění povozů a tichého klapotu koňských kopyt bavili mezi sebou, zatímco obchodníci stavěli své ošuntělé stánky. I v tuto brzkou hodinu zahlédl Calen na ulici barda oblečeného v křiklavém červeno-žlutém kostýmu, jak se snaží zabavit několik dětí, které mu visely na rtech.

„A potom,“ bard vypjal hrud' a zatáhl ramena, „velký Fane Mor-tem udeřil přes hradby na své nepřátele!“

Calen jen obrátil oči v sloup, když skupinku míjel, a dál už raději neposlouchal. Obyvatelé Dolinky si o Faneovi nemysleli nic dobrého a totéž platilo pro celou Lorijskou říši. Hlavní město Al-Naslá bylo vzdálené mnoho měsíců cesty a Fane svými daněmi připravil vesničany i o to málo peněz a jídla, které měli. Calenův otec posílal většinu svého zboží na sever, a když už říše za dodané zbraně a brnění zaplatila, částka odpovídala nanejvýš polovině jejich skutečné hodnoty. Nic z toho však nezabránilo potulným bardům, aby dál vyprávěli své báchorky. Ne že by na tom záleželo – děti se stejně brzy dozvědí, jak se věci mají doopravdy.

Calen se proplétal tržištěm a kličkoval mezi rozrůstajícím se davem. Před ním si klestil cestu vysoký, štíhlý mladík, který nesl na ramenou stanové tyče a svými pohyby připomínal třínohého osla. Kdyby si na jeho nemotornost Calen už zdálky nedával dobrý pozor, byl by teď o hlavu kratší.

Rychle se před poletujícími tyčemi sehnul a nakonec se dostal až na okraj tržiště. Zničehonic se ozvalo zadunění a Calenovi připadalo, jako by narazil do kamenné zdi.

„Mladý pan Bryer.“ Erdhardt Hammersmith byl muž jako hora: hrudník měl široký jako dva dubové sudy a nohy silné jako kmeny stromů. Dlouhé šedobílé vlasy nosil stažené do ohonu, ale jeho skutečný věk prozrazovala jen opálená, lehce vráscitá tvář. Byl vesnickým starším a zároveň předsedal místní radě. Přestože se rozčiloval jen zřídkakdy, v Calenově případě jeho pohár trpělivosti

už nejednou přetekl, na čemž měl velkou zásluhu i Calenův kamarád Dann. „Tvůj otec mi řekl, že se dnes chystáš na lov.“

„Ano, pane. Za chvíli se mám u lesa setkat s Dannem a Ristem. Vrátime se ještě před začátkem Měsíčního trhu.“ Calen se zatvářil tak nevinně, jak jen dokázal, a pokusil se kolem Erdhardtovy mohutné postavy nenápadně prosmýknout. Starší mu jemně, ale nesmlouvavě položil ruku na rameno.

„Doufám, že Faenira jsi tentokrát nechal doma,“ poznamenal se zdviženým obočím a tázavě se na Calena zadíval. „Když jste ho vy tři posledně vzali s sebou, vrátil se úplně nepřičetný a kurník pana Pimma pořád není, co býval.“

Erdhardtovi se za zády ozvala hlasitá rána následovaná hněvivými výkřiky. Na tržišti se srazili dva kupci a všude po zemi se rozsypala jablka. Nenadálé pozdvižení přimělo staršího ohlédnout se přes rameno. „Musím se postarat, aby se do sebe ti janci nepustili. Opatrujte se, pane Bryere.“

Erdhardt odkráčel ke dvěma handrkujícím se kupcům a tržištěm se rozlehl jeho zvučný hlas. Calen nehodlal čekat, než si to starší rozmyslí, a tak se dal do běhu, protáhl se mezi dvěma stany a přeskočil nízkou zídku, která tržiště oddělovala od zbytku vesnice. Když přistál na druhé straně, zaplavila ho úleva.

V duchu si představil, jak se Faenir snaží procpat úzkými dvířky kurníku, a musel se tomu výjevu zasmát. *Stejně ty slepice skoro nesnášely.*

Brodil se vysokou trávou a v uších mu zněl kosí zpěv, když na kraji lesa spatřil dvě postavy, jak posedávají na spadlém kmeni.

„Konečně ses ukázal. Čekáme tady celou věčnost!“ křikl Dann a seskočil na zem. Kápě tmavozeleného pláště mu při tom sklouzla na ramena a odhalila krátké slámové vlasy.

Dann Pimm měřil jen o pár centimetrů méně než Calen a na to, jak byl štíhlý, měl neuvěřitelnou sílu. „Jak se vede?“ zeptal se Calena a objal ho. „Koukám, že jsi dneska nepřivedl Faenira. Otce to určitě potěší, když si vezmu, co se stalo posledně.“

„O tom nepochybuju, ale možná nám jeho čenich bude scházet, až se při stopování toho tvýho jelena ztratíme,“ zavolal Rist

a namířil si to k oběma kamarádům. „Je fajn, že ses k nám připojil, Calene. Dann od rána nezavřel pusu.“ Rist si Calena přitáhl k hrudi a poplálal ho po zádech.

„S tím objímáním opatrně, Calene. Rist se nám úplně ztrácí před očima.“

„Jdi někam, Danne. Aspoň na rozdíl od tebe umím číst,“ vypálil Rist. Odstrčil Danna stranou, načež si sáhl za hlavu a hnědé, po ramena dlouhé vlasy si svázal kusem provázku.

„Hele, já taky umím číst. Jenom prostě nejsem takovej knihomol jako ty,“ zasmál se Dann a v žertu strčil do svého druhá ramenem. Rist se nesouhlasně zamračil.

Dvojice kamarádů se pořád špičkovala, když kolem nich Calen prošel a vydal se na začátek lesa. „Už toho nechte. Jdete se mnou, nebo ne?“

Dann k němu okamžitě přiklusal. Kromě tisového luku měl přes rameno přehozená dvě krátká prkna se zahnutým koncem, opatřená ocelovým proužkem. „Opravdu sis musel brát luk, Calene?“

Calen ho zpražil pohledem, ale potměšilý úšklebek z kamarádovy tváře stejně nezmizel. Dann nikdy nepromarnil příležitost si do někoho rýpnout a vytočit tak dotyčného doběla.

„Většinou s Dannem souhlasím jen nerad, ale vážně ti to nepřijde zbytečný?“ zeptal se Rist, když se k nim přidal. Dlouhým, pravidelným krokem překonal vzdálenost, která je dělila, jako nic. „Vždyť jsem tě viděl minout dokonce i vrata od stodoly. A ta kočka umřela, Calene.“

Dann s Ristem propukli v hlasitý řehot. Calen se ze všech sil snažil kamarády nevnímat a místo toho zkoumal les před sebou. Vlastně ani nevěděl, co by těm dvěma vpálil, protože ačkoli to přiznával nerad, měli pravdu. S lukem to skutečně moc neuměl, až tak, že se z toho stal jejich oblíbený vtip. Daleko šťastnější si připadal, když držel meč, jenže tím by jelena ulovil jen těžko.

Elmský les byl stejně hustý a rozlehlý jako všechny ostatní v Eferii. Calen si všiml, jak se okolní svět proměnil, sotva udělali první kroky mezi prastaré stromy. Samotný les už zcela prostoupila syrová, dřevitá vůně času, kterou tu v těžkém vzduchu stovky let

sytily popadané listy a ulámané větvičky. Vlhká půda byla posetá houbami s hvězdovitými klobouky. Další trsy hub vynikaly svou zářivou modro-žlutou barvou na stromech s rezavohnědými kmeny a bohatými zelenými korunami. Calen cítil, jak pevná a tvrdá zem ustoupila měkké, poddajné hrabance s vrstvou pestrobarevného listí, ještě vlhkého od včerejšího deště. *Výborně. Takhle bude stopování mnohem jednodušší.*

„Danne, víš jistě, že se stihneme vrátit na slavnost? Už kolik měsíců čekám, až si budu moct poslechnout Therinovy příběhy.“ Calen slyšel, jak mu nad hlavou cupitají veverka, a kdykoli některá z nich přeskočila z jednoho vysokého stromu na druhý a její mrštné tělíčko přistálo v pokroucených větvích, ozvalo se nezaměnitelné zapraskání.

„Jasně že jo. Před pár dní jsem tu stopoval jelení stádo. Odhaduju, že když budeme pokračovat tímhle směrem ještě tak hodinu, znova na tu stopu narazíme. Určitě se drží někde u řeky.“

Zatímco se po křivolakých stezkách nořili stále hlouběji do lesa a prodírali se spleťtým porostem, vnímali, jak příroda kolem nich ožívá. Stromovím se neustále nesla ozvěna ptačího zpěvu. Po zemi se jako chapadla plazily tlusté kořeny a mezi nimi pobíhali zajáci a králíci. Každou chvíli zaslechla trojice hrdelní řev zvířat, jež musela být o mnoho větší než ta, která se jim div nepletla pod nohy. Calena však nejvíc obtěžovalo neutuchající bzучení hmyzu. Medvěda nebo vlka by zabít zvládl – nebo by se o to alespoň pokusil –, proti otravným broukům mu ale meč nebyl nic platný.

„Poslední dobou tu lidi vídají zvláštní věci,“ řekl Rist jakoby nic. „Nedávno jsem zaslechl pár lovců, jak se dohadují o nějaký potvoře, která je vyhnala z tábora.“

„No prima, ať už viděli cokoli, můžeš to připsat na seznam k medvědům, borovlkům a pakočkám. Zkouška bude procházka růžovým sadem,“ poznamenal Dann s ironií v hlase.

Asi hodinu si klestili cestu lesem plným zeleně, když se před nimi stromy rozestoupily a odhalily rozlehlou mýtinu. Zprava i zleva se svažovala k mírné říčce uprostřed.

Calen na břehu poklekl a nasál čerstvý vzduch, v němž nebylo ani stopy po vlhkosti panující v hustém lese. Zurčení vody ho uklidňovalo: dokázalo mu záhadným způsobem proniknout hluboko do podvědomí, aniž si toho všiml. Zaposlouchal se do něj, ale vtom ho vyrušil hluk přicházející odněkud zdálky. Dunivé hřmění doprovázel praskot a lámání větviček i velkých větví, které padaly ze stromů. Lomoz nabíral na síle, ale Dann a Rist jako by ho vůbec neslyšeli. Dřepli si kousek dál proti proudu a zřejmě se podle svého zvyku zase o něčem hádali. „Danne, jak hluboko v lese má to stádo být?“

„No, asi tak hodinu chůze, možná víc.“ Dann se napil z měchu na vodu. „Dál po cestě teče ještě jedna řeka, je větší, takže málokdy dojdou až sem. Je to moc blízko vesnice.“

Calen se pomalu postavil. Hřmění stále sílilo. Hejno ptáků, které sedělo na okolních stromech, se s rozčileným štěbetáním vzneslo do vzduchu. Calen zachytil Dannův pohled. Už to slyšel také. Priskočil ke Calenovi, sundal si z ramene luk a založil do něj šíp.

„A kolik jelenů v něm podle tebe bylo?“ zeptal se Calen šeptem, i když vlastně nevěděl, proč mluví tak potichu.

Dann mu ani nestačil odpovědět. Křoví na druhé straně mýtiny se zatřáslo a všude kolem se začal ozývat dusot kopyt a praskání větví. Z mlází se vyřítil ohromný, asi dva a půl metru vysoký jelen. Zastavil se jen na tak dlouho, aby zaznamenal tři lovce před sebou. Calen zahlédl jeho mohutné, zakřivené paroží. Jelen vyrazil přímo proti nim a z lesa za ním vyběhli další – čtyři, devět, dvanáct... Už je ani nespočítal.

Něco Calenovi hvízdlo kolem ucha. Dannův šíp se hlavnímu jelenovi zabodl přímo do pravého oka a na místě ho zabil. Obrovitý tvor se svezl po mýtině dolů, narazil do nedalekého spadlého stromu a potom zmizel pod kopyty ostatních zvířat. Také Calen s Ristem na blížící se stádo vystřelili, ale nedalo se poznat, jestli mířili přesně, protože šípy pohltila houština jeleních těl. Stádo už bylo skoro u nich.

Dann založil do tětiny další šíp.

„Schovejte se!“ zařval Calen.

Rist se ihned vrhl za široký balvan, na který Calen ukazoval, ale Dann byl tak soustředěný, že varování vůbec neslyšel. Když našel svůj cíl, přimhouřil oči. Vystřelil přesně v okamžiku, kdy ho Calen strhl k zemi, takže se oba odkutáleli za balvan.

Zaskočený Dann se zuřivě rozhlížel kolem sebe, aby Calena kvůli zkažené ráně zpražil pohledem, ale pak si zřejmě všiml, že tam, kde ještě před vteřinou stál, teď jelení kopyta zadupávají do země jeho kožený vak. Otočil ke kamarádovi hlavu a přikývl.

Zpoza kamene, který jim poskytl úkryt, vylezli až za několik minut, když měli jistotu, že stádo odcválalo pryč.

„No páni. To bylo o fous,“ poznamenal Dann.

„Málem ses nechal zabít, Danne!“ obořil se na něj Rist.

„Pche... *Málem ses nechal zabít, Danne,*“ napodobil Rista posměšně, zatímco vkleče zkoumal tělo obrovského jelena, kterému prostřelil oko.

Calen se pátravě rozhlížel po mýtině a srdce mu pořád bilo jako splašené. Všude viděl rozrytou zemi s polámanými větvemi. Když na konci mýtiny spatřil tělo zmrzačeného koloucha, přeběhl mu mráz po zádech: byl celý podupaný a z krku mu trčel ulomený dřík šípu. „Něco je muselo vyděsit k smrti.“

Rist se opřel o kmen stromu a potom se s povzdechem svezl dolů. „Možná medvěd?“

„To bych neřekl. Pojdte se podívat na tohle,“ zavolal roztřeseným hlasem Dann a mávl na ně. Když k němu Calen s Ristem došli, ještě pořád se skláněl nad mrtvým jelenem a přejížděl rukou po široké otevřené ráně, která se zvířeti táhla přes celá žebra.

„Proboha...“

„Co ho mohlo takhle zřít?“ zeptal se Calen.

„Nemám tušení,“ přiznal Dann a svařstil rty. „Ale rána je vedená tak čistě, že nemůže být od zubu ani od pařátu. Sáhá až na kost...“

„Co to podle tebe znamená?“

„Nejsem si jistej,“ odpověděl Dann. Ohmatával okraje rány a pak si povzdechl. „Ale ať už toho jelena potrhalo cokoli, asi bychom se tu neměli zdržovat dýl, než je nutný.“

KAPITOLA DRUHÁ

U Zlatého draka

Když z hustého lesa vyšli ven, slunce už se začínalo sklánět za potměný obzor, ale díky chuchvalcům šedobílého kouře, který líně stoupal z komínů, a hřejivé záři lojových svic za zamlženými okny se Dolinka nedala přehlédnout ani v šeru.

Calen se zastavil, nadechl se čerstvého vzduchu a přelétl očima důvěrně známé domky, jež se rýsovaly v dálce. Zaklonil hlavu, protáhl si ramena a několikrát si prokřupal krk, aby si ulevil od bolesti. Cesta zpět jim trvala o dost déle: uloveného jelena vlekli za sebou, a přestože se pravidelně střídali, měli s ním vzhledem k jeho velikosti co dělat.

Dann mu odřezal paroží, aby se zbavili alespoň nějaké zátěže, a naložil ho na improvizované saně. Ty se ukázaly jako docela šikovná pomůcka. Prkna s ocelovou výztuží Dann nejprve přeložil dvěma rovnoběžnými laťkami a ty poté připevnil pořádnými šrouby. Nakonec jelena přivázal k saním hrubým provazem, který provlékl kovovými očky na jejich horních koncích. Tělo se tak dalo táhnout mnohem lépe a kůže se tolik nerozedřela. Vyžádalo si to sice nemalé úsilí, ale dostat to mohutné zvíře zpět v jednom kuse stálo za to. Jelen byl tak obrovský, že rodiny všech tří lovců budou mít dost masa nadlouho dopředu. A co nesnědí, to mohou prodat.

Když Calen se svými přáteli došel na začátek vesnice, slavnost u příležitosti Měsíčního trhu byla už v plném proudu. Radostná nálada se nesla celým údolím; mistři vypravěči z Gilsy a Camylinu spřádali své fantastické příběhy a z publika se ozývaly výbuchy smíchu i užaslé výkřiky, které se mísily s veselými melodiemi

a neustálým prozpěvováním lidí sedících u ohňů. Měsíčný trh byl pro obyvatele zdejších vesnic tím největším svátkem. Konal se každý měsíc vždy za úplňku a na tržišti v Dolince se při něm sešli kupci, umělci a bardí snad ze všech západních zemí, aby zde nabídli své cetky, potkali staré známé a zúčastnili se slavnosti.

Na pokraji zhroucení se chlapci doplahočili ke dvěma mužům na hlídce a ti jim kývli na pozdrav. Calen za sebou táhl saně s mrtvým jelenem.

„Jdete akorát, hoši,“ přivítal je strážný Ferrin Kolm a sklouzl očima právě ke Calenovi. Ferrin patřil mezi Haemovy nejlepší přátele. Měl vlídnou, laskavou tvář posetou pihami a popraskané rty, jak stál venku v mrazivém nočním větru. „Proboha, to je řezničina,“ poznamenal, když si všiml rány táhnoucí se přes celý jelenův bok. „Nestalo se vám nic?“

Calen zavrtěl hlavou. „Ne.“

Ferrin si rychle vyměnil pohled s druhým strážným Dalmenem a zašklebil se.

„Přijdete si potom k Drakovi poslechnout Therina?“ zeptal se Calen, aby změnil téma. Měl Ferrina rád, ale přišli už tak dost pozdě a on se nehodlal zdržovat ještě tím, že se tu zapovídá.

Ferrin se pousmál. „Ano, uvidíme se tam, mladý pane Bryere. Hlídka nám brzo končí.“

Chlapci se rozloučili a pokračovali v cestě. Drželi se při kraji vesnice, aby nemuseli kličkovat davem v jejím srdci, ale i tak přilákali zvědavé pohledy jednoho či dvou opilých poutníků, kteří sem v měsíčním svitu zabloudili.

Když se trojice dostala až k Dannovu domu, zdálo se, že nikdo není doma, protože uvnitř neplápolala jediná svíčka. „Otec už je určitě u Draka,“ soudil Dann. „Toho jelena můžeme pověsit vzadu. Noc bude chladná, takže tam do rána vydrží.“

Zbylí dva přikývli. Calen by souhlasil, ať už by Dann navrhl cokoli: byl prokřehlý, unavený a už dávno měl s ostatními sedět v hospodě.

Chlapci se cestou ke Zlatému drakovi nedočkavě proplétali zástupy lidí a museli se hodně přemáhat, aby se rovnou neponořili

do víru oslav. Ulice Dolinky kypěly životem. Náruživí pijáci se, zavěšení jeden do druhého, motali kolem a bezcílně bloumali mezi domky, zatímco skupinky mladíků vyřvávaly ve svitu hvězd letní písně.

Poté co se Calen, Dann a Rist protlačili doprostřed vesnice, vynořil se před nimi hostinec – velká, robustní stavba z tlustých smrkových trámů, která v Dolince patřila k těm největším a zároveň měla jako jedno z mála zdejších stavení i patro navíc, z něhož do ulice vystupovala došková střecha. Pod ní se nacházela vyvýšená konstrukce s hlavním schodištěm, kterým se do hostince vcházelo. Na vrcholku schodiště stáli po obou stranách dva zdobené dřevěné draci. Ocasy měli ovinuté kolem sloupků, na nichž spočívali, a každá šupina na těle byla vyřezána s dokonalou přesností. Vypadali jako živí – jako by neváhali rozsápat na kusy každého, kdo by chtěl hostinci jakkoli uškodit. Lasch Havel, Ristův otec, si je před mnoha lety nechal vyrobit od jednoho potulného řezbáře. Když uviděl výsledek, byl tak nadšený, že muži slíbil ubytování a medovinu zdarma do konce života. Řezbář se do Dolinky často vracel a Lasch svému slovu vždy dostál.

Když trojice mladíků stoupala po schodech, uslyšel Calen rámus a překřikující se hlasy mnoha opilých hostů. Ten dobře známý zvuk byl skoro hudbou pro uši.

Vtom se dveře prudce otevřely. Calen se krátce usmál, protože se nemohl dočkat, až se k oslavám připojí, ale to už z hostince vyklopýtali Kurtis Swett a Fritz Netley. *Idioti*.

Oba se chechtali na celé kolo a strkali jeden do druhého. „Any a čeká jenom na tebe, Kurtisi. Nechápu, co ti trvá tak dlouho. Já bych ji bral hned!“ dobíral si Fritz kamaráda. Poté se napil medoviny ze svého korbele a trochu se zapotácel.

„Jestli se jí těma špinavejma prackama jenom dotkneš...“ Kurtis si všiml, že Calen, Rist a Dann stojí přímo před ním, a zarazil se uprostřed věty. Tvář mu potemněla. „Ale, ale, kohopak to tu máme? Maminka dovolila chlapečkům, aby se přišli napít?“

„Uhni, Kurtisi,“ zavrčel Dann a pokusil se prosmýknout dovnitř.

Fritz mu ale zastoupil cestu a oběma rukama ho odstrčil. „Tak to prr! Takhle s náma mluvit nebudeš, ty malej sráči.“ Z úst mu táhla medovina. Fritz se choval neomaleně i za střízliva a alkohol to ještě zhoršoval.

Teď se chystal znovu do Danna strčit, ale Calen k nim přiskočil, sevřel ruku v pěst a trefil Fritze klouby přímo do tváře. Plný údivu nad sebou samým poté sledoval, jak si Fritz mne bolavé místo. „Toho budeš litovat!“ zařval na Calena a zlostně přimhouřil oči.

„Smím se zeptat čeho?“ ozval se tichý, klidný hlas Lasche Havele. Ristův otec jako by se vynořil odnikud a teď stál mezi pěticí mladíků a dveřmi do hostince. Lasch nebyl nijak vysoký ani statný, ale ve vesnici se těšil značné úctě. Šedé vlasy měl ostříhané nakrátko a od levého oka se mu táhla tlustá jizva, která končila někde pod rozčuchaným šedočerným plnovousem. Na sobě měl tuniku potřísněnou kapkami medoviny. S rukávy vyhrnutými až nad lokty a utěrkou přehozenou přes rameno působil obzvlášť výhrůžným dojmem. Obvykle byl samý úsměv, ale každý věděl, že ho není radno naštvat.

„Ehm... ničeho, pane Havele. Akorát jsme se chystali do postele. Tady Fritzovi není moc dobře,“ odpověděl Kurtis se sklopenýma očima. Fritz se kradmo zamračil. Oba mladíci sešli po schodech tak rychle, jak jim to nohy dovolily, a raději se bez jediného ohlednutí ztratili v zaplněných ulicích.

„Tak šťastnou cestu, vy dva,“ zavolal za nimi Lasch s nepřeslechnutelnou ironií v hlase. Poté sklouzl pohledem k trojici před sebou. „No tak pojďte dovnitř, hoši. Therin začne co nevidět.“ Obrátil se k synovi a varovně zvedl obočí. „Riste, nezapomeň, že zítra vstáváš brzy. Matka potřebuje, abys jí pomohl kolem domu.“

„Ano, otče.“

Lasch přikývl a pustil syna dál. Když pak uviděl Calena, jak si mne klouby na pravé ruce, rty se mu roztáhly do úšklebku. Položil chlapci dlaň na rameno a zdvihl obočí.

„Zasloužil si to,“ řekl Calen rozpačitě a zašoupal nohama.

„O tom vůbec nepochybuju.“ Lasch se dunivě zasmál a postrčil Calena přes práh.

Uvnitř byl Zlatý drak stejně úchvatný jako zvenčí, zvláště během Měsíčního trhu. Calen okamžitě spatřil zástupy lidí, kteří si hledali místo a pokoušeli se vmáchnout k jednomu z desítek stolů rozestavených po celém hlavním patře. Mnozí návštěvníci opatrně nesli i několik korbelů najednou a dávali pozor, aby jim je někdo nevyrazil z rukou. Lákává, teplá vůně Laschova čerstvě upečeného chleba se mísila se sladkým aroma zdejší proslulé medoviny. Calenovi zakručelo v břiše.

Díky všudypřítomným svíčkám ze včelího vosku zalévalo hostinec tlumené žluté světlo. U západní zdi se nacházel výčep: dlouhý, bytelný dubový pult táhnoucí se z jednoho konce místnosti na druhý. Za ním se tyčily obrovské dřevěné sudy vrchovatě naplněné Laschovou domácí medovinou. Každý z nich Calena převyšoval o dobré dva metry, byly zpevněné kovanými obručemi a vespod měly zaražené kohoutky ke stáčení.

Na druhé straně hostince stálo u zdi nízké dřevěné pódium. Měřilo necelé dva metry na šířku a vystupovalo asi metr a půl do prostoru. Právě na něm se střídali bardi, vypravěči a ostatní umělci, aby pobavili přítomné hosty.

Zrovna když se Calen připojil k lidem čekajícím u výčepu, prodral se houštinou těl Rist a podal kamarádovi velký korbelt plný medoviny. „Hezky si ji vychutnej. V tý vřavě mi div neutrhali ruce,“ podotkl a objal Calena kolem ramen.

„Vždyť je to vaše rodinná hospoda,“ ozval se Dann, který se z davu vynořil spolu s Ristem, a pořádně si lokl ze svého korbele. „Proč vůbec čekáš ve frontě?“

Rist s povzdechem obrátil oči v sloup. Dann se otočil na Calena a jen pokrčil rameny.

„Myslím, že jsem tamhle zahlídnul tvýho tátu, Calene.“ Rist na nic nečekal arazil si cestu pryč.

„Někdy je trochu netykavka, co?“ nadhodil Dann. Když si s Calenem ťukli a zhluboka se napili, následovali přítele do tlačence.

Netrvalo dlouho a Calen skutečně spatřil otcovu postavu. Vars Bryer byl štíhlý, ale silný a díky létům stráveným prací v kovárně měl mohutná, široká ramena. V krátkých hnědých vlasech mu

prosvítaly šediny a ostře řezaná brada zdůrazňovala linie jeho tváře, trochu vysušené od žhnoucí výhně.

Vars otočil hlavu, jako kdyby vycítil, že se Calen blíží, jedním rychlým pohybem se zvedl ze židle a vřele syna oběma rukama objal. „Rád tě vidím, chlapče.“ Když přišlo na Calena nebo dceru Ellu, často se stávalo, že jeho jinak přísný, až strohý výraz se náhle rozplynul. Ještě víc to platilo od doby, kdy je opustil Haem. Vars si Calena prohlédl od hlavy až k patě a pátral po škrábancích a oděrkách. „Jak to šlo na lovu?“

„No, vlastně jsme...“ Než ale Calen stihl větu dokončit, rámus, který se ještě před pár okamžiky rozléhal všude kolem, najednou utichl. Jen tu a tam se ozýval tlumený šepot.

Na pódium vystoupila vysoká hubená postava. Obličej jí halila kápě dlouhého těžkého pláště, který vypadal, jako by se svým majitelem procestoval už kus světa. Měl nevýraznou zelenohnědou barvu, byl celý ošoupaný a pokrývala ho vrstva bláta a prachu. Přesto působil dojmem, že vydrží úplně vše, aniž by se na něm podepsal zub času, takže osobě skryté pod ním propůjčoval zdání nesmrtelnosti.

Když šepot odezněl a rozhostilo se naprosté ticho, nechal si muž sklouznout kápi na ramena. Jemné stříbrné vlasy měl vzadu stažené do ohonu, což ještě zvýraznilo jeho ostré, mladistvé rysy. Měl úzkou bradu, vysoké lícní kosti a svěží mléčně bílou pleť. Oblé, tenké uši se nahoře zužovaly do špičky. Téměř se nedalo určit, kolik už viděl jar.

Na západ od Vlčího hřbetu a vlastně i kdekoli jinde v lidském světě se elfové zjevovali jen zřídka. Therin představoval jedinou výjimku a se svými příběhy se stal už legendou. Lidé se za ním sjížděli ze širokého okolí, jen aby vyslechli nejrůznější povídky a nechali se strhnout jeho přednesem. V Dolince se říkalo, že je elf starší než samotná říše a všechny ty báje události, o nichž vypráví, viděl na vlastní oči. Jeho přítomnost mezi vesničany byla veřejným tajemstvím.

„Už nějaký čas jsem tyto země nenavštívil.“ Elf mluvil tak tiše, že skoro šeptal, přesto se však zdálo, že svým hlasem vyplní každou

škvíru a mezírku v místnosti. „Hodně se toho změnilo,“ zamumlal jakoby sám pro sebe a očima propátrával dav před pódiem. „Ale stejně jsem moc rád, že jsem zpátky!“ zaburácel s otevřenou náručí.

Místností se rozlehl bouřlivý potlesk.

„Dobrá, dobrá,“ uklidňoval je gestem obou rukou Therin a v koutku úst se mu rozehrál potutelný úsměv. „Dnes večer, přátelé, uslyšíte něco mimořádného. Dnes večer vám povyprávím o starověkém městě Ilnaen, které zmizelo z mapy světa, když ze samého srdce Eferie vyšlehly plameny a rozsávaly zkázu až k úpatí Mar Dorulu a Lodharských hor. Tak vzniklo to, co my elfové nazýváme Svidar’Cia – Spálená země.“ Therin přelétl očima celou místnost a všude viděl jen užaslé pohledy plné očekávání. „Dnes večer vám povím příběh, *skutečný* příběh o tom, jak se rozpadl Řád a zrodila se Lorijská říše.“

Když Calen vyrůstal, představovala pro něj každá Therinova návštěva výjimečný zážitek. Elf vyprávěl o dobách, kdy se lidé i ostatní tvorové volně pohybovali po celém kontinentu, o nádhře honosných elfských měst, o mocných obrech a hrdinech ze starých časů. Calen ale ze všeho nejvíc miloval příběhy o Řádu a vznešených draleidech, ochráncích Eferie a udatných bojovnících. Dokázali si osedlat obrovské draky, z nichž někteří dorůstali rozměrů lidských obydlí. Další bardi ale přinášeli docela jiné zkazky.

„Fane Mortem...“ Therin se pro efekt odmlčel. „Vládce říše byl kdysi obyčejným mladým mágem, ale v Řádu začala jeho hvězda rychle stoupat. Narodil se do šlechtické rodiny v městě Al-Naslá, kde v něm zanedlouho objevili Jiskru. V šesti jarech jej rodiče poslali do Ilnaenu, aby v legendárním Řádu započal svůj výcvik. Pro kohokoli, kdo vládl čarovnou mocí, neexistovala v někdejší Lorijském království větší čest a jen hrstka lidí dostala příležitost, aby své kouzelnické umění trénovala po boku starých mágů z elfského národa nebo z klanů sdružujících obry. Fanea si Řád nevybral náhodou, ale právě pro jeho Jiskru, v níž se skrývala nespoutaná síla.“

Therin se odmlčel a zhluboka se napil ze svého korbele.

„V Ilnaenu,“ pokračoval, když si po několika mocných locích přešel rukávem přes ústa a setřel tak ze rtů zbylé kapky medoviny, „se však Fane začal ostatních stranit a při studiu vyhledával samotu. Trávil dlouhé hodiny v nejtemnějších zákoutích věhlasné Ilnaenské knihovny, kde zkoumal dějiny veškeré známé magie, od starodávných kouzel Blodvaru, která používali bájní druidové, až po zvrácené rituály uraků a jejich šamanů. Už ve dvaceti jarech byl považován za jednoho z nejmocnějších lidských mágů v Řádu – a také za jednoho z těch nejkrutějších.“

Therin znovu přelétl pohledem celou místnost, a když promluvil, hlas měl o něco hlubší.

„Hlad po moci Fanea nakonec úplně ovládl, stejně jako většinu těch, kteří se někdy ocitli v jeho kůži. Poháněla ho touha vyzkoušet, co všechno mu schopnosti dovolí, ukázat svou sílu. Vyzýval mágy na souboj s tím, že jde o otázku cti, takže nemohli odmítnout. Fane je ale nechtěl jen porazit – chtěl je zlomit.“

Therin si dřepel na okraj pódia. Na chvílku se odmlčel a se zavřenýma očima se pokoušel soustředit.

„Fane se ovšem nespokojil pouze s tím, že si o starodávné magii četl. Chtěl ji sám cítit – a ovládnout. Zkoušel, kam až může zajít, když svým protivníkům pronikal do mysli a snažil se je podřídit své vůli. Toužil dokázat, že se mu nikdo nevyrovná. Přestože většina členů Řádu jeho metody neschvalovala, našli se tací, kteří ho obdivovali. Dokázal splnit každý úkol, zvítězit v každé bitvě. A s každým takovým vítězstvím jeho následovníků přibývalo.“

Když se Therin napřímil a zvedl víčka, zahleděl se do publika. Oblíčeji mu na okamžik ozářila jedna ze svíc a jeho vševědoucí oči oranžově zaplály. Blyštivě stříbrné vlasy odrážely světlo do celé místnosti i do tváří vesničanů, kteří se v hostinci mačkali jako zrnka rýže v pytlí, ale dál elfa sledovali s nábožnou úctou.

„Našel se však člověk,“ zahřměl Therinův hlas, „který proti Faneovi otevřeně vystupoval při každé příležitosti a nikdy necouvl: draleidská archónka Alvira Serris.“ Při vyslovení toho jména se zdálo, jako by se místností zničehonic prohnal poryv větru. Plameny svíček se zamihotaly a Calenovi se zježil každý chloupěk na

těle. Letmo pohlédl vpravo na Danna s Ristem a poté doleva, kde seděl jeho otec: všichni vypadali jako u vytržení a nemohli z elfa spustit zrak.

Therin si položil korbel na stoličku po své pravici.

„Byla silná!“ Ladným krokem se přesunul na druhou stranu pódia a ukázal publiku paži se zaťatými svaly. „A vynalézavá.“ Prstem si několikrát poklepal na pravý spánek. „Když se oháněla mečem, připomínala víchr zvedající listí z lesní půdy. Byla v tom lehkost i um.“ Therin švihl rukama zleva doprava, jako by chtěl čepelí přeseknout neviditelného nepřítele. Tím pohybem jako by vyslal do publika proud vzduchu, protože Calenovi se svezly vlasy z tváře. Najednou měl pocit, že slyší svištění skutečného meče, který tne do prázdna.

Čím mi tu medovinu řízli? Calen zíral do korbele se sladkým nápojem a přišlo mu, že ho klamou smysly.

Therin se zhluboka, toužebně nadechl. Calen si všiml, že když Alviru popisoval, objevil se mu ve tváři náznak hrdosti, jako by draleidka byla jeho nejlepší přítelkyně nebo dávno ztracená milenka. „Přes veškerou svou moudrost si však ani ona nedokázala představit, jak daleko sahá Faneova ctižádost.“

Zdálo se, že světla v místnosti potemněla, jako by je pohltily stíny. Calenovi zmizelo v šeru vše kromě Therina, který teď seděl na stoličce, kam si předtím odložil korbel s medovinou. „Díky své neutuchající touze po vědění a nespoutané magické Jiskře získal Fane takové čarovné schopnosti, že se s ním nemohl měřit žádný člen Řádu. Ani to mu však nestačilo. Fascinovala ho Zkáza v Hae-dru, protože spáchat něco tak ohavného si žádalo nesmírnou moc, která Faneově zvláštní mysli připadala skoro romantická. Právě o ní a o ničem jiném snil ve svých nejdivočejších představách, jenže netušil...“ Therin přešel do podmanivého šepotu. „Netušil, jaký jed v sobě skrývá krvavá magie.“

Publikum se zajíkló a místností se rozlehl šum. Lidé si div nevykroutili krky, když se otáčeli, jestli někde neuvidí říšské vojáky. Jako by je pouhé pronesení slov „krvavá magie“ mohlo přivolat skrze zdi.

„Tiše!“ okřikl je hromovým hlasem Therin. Celý hostinec rázem umkl. Bylo slyšet jen tlukot srdcí a tající se dech. Therin si založil ruce a s pohledem plným opovržení pokračoval. „Během své neustálé a vytrvalé honby za mocí zaslechl Fane zvěsti o šamanovi, který sídlí v pohoří Mar Dorul a urakové jej pro jeho znalosti kravé magie chovají ve značné úctě.

Cesta z Ilnaenu mu sice trvala jen pár týdnů, ale Mar Dorul je jedna velká šedivá pustina. Její hrozivě rozeklané vrcholky připomínají dračí hřbet, který se zdvihá až k nebi a možná ještě výš. Fane mohl pátrat celé roky, ale šaman se k jeho překvapení nikde neskryval a čekal na něj na rozhraní Naiwellského lesa a křivolakého horského úbočí. Nikdo doopravdy neví, co se tehdy v Mar Dorulu odehrálo, ale Fane ho ten den opouštěl jako úplně jiný člověk.

Když se vrátil do Ilnaenu, strávil dva roky tím, že pomalu, ale jistě rozvracel Řád zevnitř. Pečlivě si vybíral mágy, kteří podle něj neměli dost silnou vůli, nalhával jim, že splní jejich nejtajnější přání, a pásl se na jejich nejtemnějších obavách. Uhranul je falešnými sliby moci a slávy a zcela si je podmanil. Jeho ďábelským svodům podlehl všichni – lidé, elfové, a dokonce i obři.“ Therin měl náhle hlas plný smutku, jako by pronášel pohřební řeč. „Nejhorší ale bylo, že našel způsob, jak přesvědčit i mnohé draleidy. Vykládal jim o zkaženosti Řádu, který je třeba do základů zničit a poté znovu obnovit. Otravoval jim mysl tak dlouho, dokud v ní nevzklíčilo semínko zrady.“

Calenovi připadalo, že se v Therinových mandlových očích rozhořel oheň.

„K draleidům, kteří se Fanea rozhodli podpořit, patřil i jeden z nejmocnějších členů Řádu, elf jménem Eltoar Daethana. Byl zástupcem Alviry Serris a po boku měl Helia, největšího draka z celé Eferie.“ Therin se s toužebným pohledem a přísně sevřenými ústy zvedl ze stoličky.

„Faneovy plány se daly do pohybu v předvečer zimního slunovratu roku 2682 po Zkáze. Jakmile vydal rozkaz, jeho přívrženci se tiše zbavili hlídek na hradbách. Postupovali rychle a nemilosrdně, zabíjeli pomocí kouzel nebo dýk a strážní se jeden po druhém

propadali do nicoty, aniž si toho někdo všiml. Když krvavý úplněk vystoupal k zenitu, otevřeli zrádci městské brány, přesně jak to Fane zamýšlel. Válečné rohy uraků bylo slyšet na kilometry daleko. Pod rouškou noci jich v blízkosti Ilnaenu čekalo skoro sto tisíc. Nikdy předtím tak velké vojsko neshromáždili.“

Místnost se topila v tichu. Nikdo nevydal ani hlásku a Therin dál spřádal svůj strhující příběh.

„Řád neměl nejmenší šanci. Vinou těch, kdo se obrátili proti němu, se ocitl v obklíčení nepřátel a jeho členy popravili ve spánku. V nastalém chaosu byli povražděni i draleidové se svými draky. Alviru zradil a zabil Eltoar, jeden z jejích nejbližších přátel, který se stal obětí Faneových lží a intrik.“ Další slova Therinovi uvázla v hrdle, tvář měl staženou v bolestivé grimase.

„Fane stál na vrcholu Mrtvé věže, jak ji dnes nazýváme, a sledoval šílenství, jež rozpoutal. Z bezpečné vzdálenosti pozoroval, jak Ilnaen doutná, a poté ze svého útočiště vyslal vzkaz všem, kteří ještě Řádu zachovávali věrnost. S pomocí zvrácené černé magie uvolnil ohromnou energii v podobě ohnivého víru, jenž svou velikostí a silou předčil dokonce i Zkázu v Haedru. Za několik vteřin plameny pohltily celé město a rozšířily se až k úpatí Lodharských hor na západě a k Mar Dorulu na východě. Kvůli mocné krvavé magii, která je živila, zuřily několik dní. Ať už se uračtí šamani dohodli s Fanem na čemkoli, nebylo jim to nic platné: už je nepotřeboval. Když oheň konečně vyhasl, zbyl jen holý kámen a hromady popela.“

Ticho v hostinci připadalo Calenovi přímo ohlušující.

„Fane se vrátil do Al-Naslá a oznámil, že přebírá vládu nad celým Lorijským královstvím. Krále Erica upálil Helios zaživa a Fane usedl na trůn místo něj. Tvrdil přitom, že se Eric podílel na tyranii nastolené Řádem. V následujících měsících dokázali Fane a jeho přívrženci vyhnat z úkrytu a zlikvidovat každého, kdo zůstal Řádu oddaný. Vyplenili chrám v Drakaldryru a stejně dopadlo i město obrů Elmur. Při masakrech se rozbila téměř všechna dračí vejce a ta, která se zachovala, shromáždili Faneovi lidé v trezorech v Al-Naslá. Do dnešního dne se z nich žádný drak nevylíhl.

Řád padl. Z Ilnaenu, Drakaldryru a Elmuru zůstaly jen trosky. Fane zpustošil města elfů i obrů po celé Eferii. Na elfy v Eselthyru a Caelduinu si ale nikdy zaútočit netroufl. Věděl, že les Lynalion je plný kouzel a pastí, které tam jeho obyvatelé kladou už přes tisíc let, ale také si uvědomoval, že elfů se bát nemusí. Draleidové, jejich proslulí ochránci, byli i se svými draky po smrti, a tak elfové neměli už žádnou moc. Nevěřil, že Lynalion opustí, určitě ne proto, aby bojovali. Nově vzniklá Lorijská říše byla tak mocná, že jí čelit nemohli. Obři se ocitli na pokraji vyhubení a trpaslíci se raději zahrabali hlouběji do svých královských slojí v horách. Fane vyhrál.“

Místností se rozlehl bouřlivý jásot a křik, ne snad proto, že by se obecenstvu líbilo, jak příběh skončil – chtělo jen ocenit Therino-vo poutavé vyprávění. Podlaha z tmavých dubových prken vrzala a skřípala, jak lidé nadšeně dupali a tleskali. Calenovi připadalo, že uprostřed všeobecného veselí zahlédl v elfově tváři prázdný výraz svědčící o neskonalém smutku, ale vteřinu nato po něm nebylo ani památky. Therin se uklonil, popadl svůj korbek medoviny, a když sestoupil z pódia, ztratil se v davu.

„No, bratříčku, mám dojem, že tentokrát se vážně překonal!“

Někdo Calenovi položil ruce na ramena a on leknutím málem vyskočil ze židle. „Ello, dej ty ruce pryč!“ zasténal a snažil se ji plácnout přes prsty, jako by chtěl zabít mouchu.

„Pojď ke mně,“ zasmál se Vars. Zvedl se od stolu a pevně dceru objal.

Dann s Ristem ji znali celá léta a na její adresu pronesli už spoustu poznámek. Většinou jen z legrace, aby popíchli Calena a mohli sledovat, jak zuří. On sám si ale moc dobře uvědomoval, že ve dvaceti jarech nemá Ella o nápadníky z vesnice nouzi. Po matce zdédila modré oči a také zářivě zlaté vlasy, jakými se Freis musela pyšnit zamlada.

„Jdeme, Calene.“ Zatahala bratra za rukáv a vlekla ho k výčepu, obsypanému lidmi. „Ještě ti od minula dlužím pití. Na lov tu šlo dobře?“ Proplouvala davem s takovou lehkostí, až se zdálo, že jí hosté sami uhýbají z cesty. Calen jí kráčel v patách a k oprýskanému dřevěnému pultu se oba dostali až překvapivě snadno.

„Jo, ale objevili jsme...“ Větu nedokončil, protože si všiml mladíka, který si Ellu lačně prohlížel od hlavy až k patě. Calen ho nepoznával, ale podle nažloutlé pleti a mosazných kroužků v nose odhadoval, že pochází ze Salme. Probodl ho pohledem a až poté se otočil zpátky k sestře, která si od Lasche právě brala dva korbele medoviny a vděčně se na hostinského usmívala.

Když si všimla změny v Calenově chování, zasmála se a zlehka mu položila ruku na tvář. „Nehlídáš mě trochu moc, bratříčku? O mě se bát nemusíš. Dokážu se o sebe postarat,“ ujistila ho. „A řekla bych, že je tu někdo mnohem zajímavější, komu by ses měl věnovat.“ Ella kývla někam za Calena, načež využila momentu překvapení, vrazila mu oba korbele do rukou a zmizela v davu.

Anya Grittenová měla ohnivě rudé vlasy, které jí splývaly přes úzká ramena a ještě zvýrazňovaly třpyt jejich smaragdových očí. I ona letos stejně jako Calen viděla své osmnácté jaro. Byla drobná a štíhlá, měla vysoké lícní kosti a pihovatou tvář, jejíž krása Calena nejednou připravila o řeč. Anya se mu vždycky líbila. A možná i víc než to.

Zamávala na něj a vyrazila mu vstříc.

„To bylo úžasné, že ano?“ Dívka pokaždé voněla po sladkých květech – její matka Verna byla mydlářka, ale vedle toho zasedala v místní radě. Ten večer se kolem Anyi vznášela vůně třešní.

Calen chtěl říct něco chytrého, ale mozek mu vypověděl službu. Jen cosi nezřetelně zamumlal, když Anye podával jeden korbel od Elly. V duchu si připomněl, že musí sestře později poděkovat.

„Ach, díky, Calene,“ řekla Anya a trochu schoulila ramena. „Nevím, jak to Therin dělá, ale každý jeho příběh mi připadá tak strašně skutečný. Doufám, že se zase brzo ukáže. Táta mi vyprávěl, že viděl tebe, Danna a Rista, jak táhnete branou obrovského jelena. Dobrá práce!“

Calen se snažil nedat najevo, jak se uvnitř dme pýchou. „No, měli jsme trochu štěstí, ale...“

Zničehonic k nim přiklopýtal Dann. Objal je kolem ramen a po tváři se mu rozlil opilý, rošťácký úsměv.

„Mluvíte o tom jelenovi? Ne že by na tom Calen měl nějakou zásluhu. Netrefil by ani vrata od stodoly, kdyby...“ Dann zasténal, protože ho Calen dloubl loktem do žeber. „Co? Jenom Anye vysvětluju, že...“ Dalším dloubancem Calen docílil toho, že se Dann raději odmlčel.

Anya se rozesmála. Calen měl dojem, že mu při tom věnovala krátký úsměv, ale v ten okamžik se Dannovi podlomily nohy a málem kamaráda strhl k zemi. Calen ho pevně chytil za bok a podepřel ho nejlíp, jak dokázal.

„Asi bych měl tohohle troubu odvést domů,“ řekl Anye s omluvným pohledem.

„Hele...“ Dann hlasitě škytl. „Toho troubu odvoláš, jasný?“

Jakmile se Calen rozloučil, našel Varse a Rista a oznámil jim, že bere Danna domů. Dann měl ruku přehozenou přes jeho rameno, a když se snažili protlačit z hostince ven, opíral se o Calena jako o hůl. „Vážně sis nemohl vybrat horší čas, víš to?“

Dann se na Calena ani nepodíval. Ne že by na tom záleželo, protože stěží udržel oči otevřené. Jen roztáhl ústa do připitomělého úšklebku a nepřestával při tom škytat.

Calen se tomu proti své vůli zasmál. „Snaž se aspoň nespadnout, jo?“

Ulice Dolinky matně osvětlovala tlumená záře svíc, které stály za okny okolních domků. Oslavy spojené s Měsíčním trhem poněkud utichly, ale ze Zlatého draka a od táborových ohňů planoucích na okraji vesnice, kde se usídlili potulní kupci, se i teď zřetelně ozývaly opilecké hlasy a hudba.

Calen vzhlédl a na temné obloze spatřil nehybný úplněk. Jeho perleťový odstín jí propůjčoval nadpozemskou krásu.

Hned nato mu do boku vrazilo něco těžkého, takže se i s Dannem svalil na zem. Když se zvedl na kolena, pocítil bolest v zádech. Snažil se vzpamatovat, ale točila se mu hlava.

„Vy dva parchanti si určitě myslíte, jak jste na nás vyžráli, co?“ Calen ve tmě poznal Fritzův hlas. Pokusil se postavit, ale někdo ho nakopl těžkou botou do žeber a vyrazil mu dech. Pak ho za ramena chytily něčí ruce. Dostal takovou ránu pěstí do brady, až

se mu před očima udělaly mžitky. Po dalším úderu do obličeje ucítil krev. „Myslel sis, že mě tou ranou zaskočíš, co, Bryere?“

Calen dostal třetí úder do tváře. Podlomily se mu nohy a padl na kolena. Údery se ozývaly i vedle něj. Opilý Dann musel schytávat jeden kopanec za druhým, i když jen bezmocně ležel na zemi.

„Tady hoši by si měli uvědomit, kde je jejich místo,“ utrousil hlubší hlas. *Kurtis*.

Další sprška úderů mířila Calenovi na žebra, načež ho čísi ruce znovu zvedly do stoje. Už skoro omdlel, ale vtom zaslechl tiché vrčení, které postupně zesilovalo a znělo stále hrozivěji. Pak se k němu přidal pomalý dusot tlap. Calenovi něco ovanulo tvář a vzápětí uslyšel ohlušující praskot, když se poblíž rozbilo na kusy několik dřevěných sudů. Následovalo hluboké zavrčení a výkřiky.

„To je ten zatracenej vlk! Sundejte ho ze mě!“

Calen cítil, jak se mu Faenir otírá čenichem o spánek, a slyšel jeho tiché kňučení. Pak už nebylo nic.

KAPITOLA TŘETÍ

Ella

Ella se propletla davem v hostinci, otevřela dveře a vyrazila ven do svěžího nočního vzduchu. Když se za ní dveře zavřely, bujaré veselí uvnitř se proměnilo ve vzdálenou ozvěnu. Noční ticho a klid jen občas narušily opilecké popěvky kupců, které hned zase umlkly.

Ella Měsíčný trh zbožňovala. Díky vypravěčům, kejklířům a obchodníkům mohli místní zažít trochu dobrodružství a vzrušení a nahlédnout i za hranice svého malého světa. Eferie toho nabízela tolik k vidění, tolik zajímavých míst, která chtěla Ella navštívit. Věděla, že nemůže v Dolince zůstat navěky, a věděl to i Rhett. Dosud nepoznala nikoho, kdo by se mu podobal. Od Haemovy smrti tu pro ni vždy byl a ona v něm našla oporu.

Řekla mu, že se setkají poblíž velkého zeleného stanu se zlatým lemováním a sněhobílou špičkou, který stál u nízké zídky obklopující tržiště s kupeckými stánky.

Když Ella procházela ulicemi, slyšela, jak jí pod nohama křupe suché, zmrzlé listí. Vynadala si, že si nevzala svůj dlouhý plášť, a třela si ruce a paže, aby se trochu zahřála. Jakmile u řeznictví Iwana Swetta zahnula za roh, spatřila nejdříve bílou špičku stanu a po ní i brčálově zelenou střechu.

„Už jsem se bál, že jsi radši zůstala v teple u ohně.“ Rhett Fjorn ani nečekal, až k němu Ella dojde, a s úsměvem jí vyrazil vstříc. V porovnání s většinou místních byl vysoký, měl široký hrudník, silné paže a jako jeden z mála v okolí se pyšnil uhlově černými vlasy. Jeho rodiče přišli do Dolinky z Berony, ještě než viděli své dvacáté jaro, aby začali nový život.

Pohládl Ellu po tváři. Ucítla tvrdé, mozolnaté konečky prstů, ale nevadilo jí to, ba naopak: vzbuzovalo to v ní klid.

Vzhlédlá k němu, chvíli obdivovala jeho pohledné rysy a poté ho něžně políbila na rty. „Znám i další způsoby, jak se zahřát.“ Ella se potutelně usmála a objala ho.

„Vážně?“ zasmál se. Pak našpulil rty a pokrčil rameny. „Já o žádném nevím.“

„Ty jeden...“ Ella ho zlehka odstrčila.

Rhett se znovu zasmál, až se mu udělaly v koutcích u očí drobné vrásky. Tak to u něj bylo vždy – smál se očima. Kousl se do rtu a chvíli se na Ellu jen díval, než ji vzal za ruku a vykročil s ní zpět do ulic. „Pojď, pár kupců na jižním okraji vesnice se mi pochlubilo, že budou hrát a zpívat dlouho do noci.“

„No tak dobře.“ Ella si dala záležet, aby to vyznělo trochu nespokojeně, ale nebylo to jednoduché.

„Bude se mi stýskat,“ přiznal Rhett a rozhlédl se kolem. Když spatřil bezvládné tělo Marla Egona s prázdným korbelem v levé ruce, musel se zasmát. „Celý Marlo,“ uchechtl se.

„Já vím, ale pořád máme spoustu času. Odejeme teprve po zkoušce a ta se koná až za dva týdny.“ Opřela si hlavu o Rhettovo rameno. „Jakmile v Beroně všechno zařídíme, přijedeme sem na návštěvu. A můžeme tu nechat dopis, aby si o nás nedělali starost.“

Rhett s povzdechem našpulil rty, za chůze políbil Ellu na temeno a přitáhl ji blíž k sobě. Věděla, že se s ní chce v Beroně usadit, ale že pořád váhá, jestli by měli Dolinku opustit zrovna takto. Nic jiného jim ovšem nezbývalo. Její otec by je nikdy nenechal jen tak odejít. Nikdy by to Rhettovi nepřestal vyčítat.

„Rhette, já...“

Z boční ulice k nim dolehlo hluboké zavrčení a poté křik.

„Sundejte ho ze mě!“ zaječel někdo.

Rhett střelil po Elle pohledem a ona okamžitě pochopila, co jí chce říct: zůstaň tady a ani se nehni. Potom bez váhání zabočil za roh.

„Ello!“

Přispěchala za ním a všimla si dvou chlapců ležících na zemi. Rhett klečel vedle jednoho z nich a rukou mu podpíral hlavu. Po-
blíž se choulil šedobílý borovlk s tlamou od krve.

Ella se na něho chvíli ostražitě dívala s přimhouřenýma očima.
„Faenire?“

Když borovlk uslyšel své jméno, zpozorněl a rozběhl se přímo
za ní. Začal se jí otírat hřbetem o nohy a tiše při tom kňučel.

„To jsou Calen a Dann,“ řekl přidušeným hlasem Rhett.

Ella si plná obav dřepa vedle něj. „Rhette, je pořádku? Co se
mu stalo?“

„Někdo jim dal co proto. Ale nikoho jsem neviděl. Faenir je
musel zahnat.“ Rhett jí vzal hlavu do dlaní. „Ello, podívej se na
mě. Není to nic vážného. Je v bezvědomí, ale dostane se z toho.
Někde tady za rohem bude Ferrin. Říkal mi, že půjde ke Zlatému
drakovi, až mu skončí hlídka. Přiveď ho, ať mi je pomůže odnést
domů.“ Ella začala protestovat, ale Rhett se narovnal a šel zkon-
trolovat Danna.

Ella běžela tak rychle, že ji vítr štípal do tváří a v hrudi ji pátil
chladný vzduch. *Bude v pořádku.*

Ferrina zastihla přesně tam, kde měl podle Rhetta být: postával
před hostincem s korbelem medoviny v ruce.

„Ferrine!“ Ella se opřela o kolena a zhluboka oddechovala, jak
se snažila nabrat vzduch do plic. „Musíš jít se mnou – hned!“

„Prr, Ello, pomalu. Co tak hoří?“

„Jde o Calena s Dannem. Něco se jim stalo. Poslal mě pro tebe
Rhett.“

Ferrinův výraz se vmžiku změnil. Korbel s medovinou vrazil
do ruky kupci, se kterým se předtím bavil, a ten si ho bez váhání
vzal. „Zaveď mě k nim.“

„Tak fajn, teď už to zvládneme,“ řekl Rhett Elle, když se s Ferrinem
přihlítila do boční ulice. „Musíš nás tu nechat, běž napřed. Zasta-
vím se za tebou zítra.“ Rhett ji políbil na čelo a otočil se zpátky
ke Calenovi.

„Nikam nejdu. Calen je zraněný...“

„Ello, víš, co by se mohlo stát, kdyby se probral a viděl nás spolu? Chceš mu to pak vysvětlovat? Chceš to vysvětlovat otci?“

Ella svésila ramena a povzdechla si. „Prosím, přiveď ho domů živého.“

„Přivedu, neboj. A teď už utíkej. Dělá se pěkná zima.“

Ella si znovu povzdechla a sevřela rty. Rhet měl pravdu. Calen by to asi pochopil, ale otec? Ne, místo normálního rozhovoru by na sebe jenom štěkali.

Stoupla si na špičky a něžně Rhetta políbila na tvář. Pak beze slova zašla za roh na hlavní ulici, kde si strčila ruce do kapes a sklonila hlavu až k hrudi.

Cesta jí netrvala dlouho, ale při každém kroku slyšela, jak jí buší srdce. Doma opatrně otevřela přední dveře a dávala pozor, aby nezaskřípaly, kdyby je otevírala až moc pomalu. Uvnitř se mísila levandulová vůně s pachem kouře z vyhaslých svíček. Ella po špičkách proběhla kuchyní a obratně se vyhnula skřípajícímu prknu. Matka mívala lehké spaní.

Ella si potichu oddechla, když vklouzla do čisté postele. Vůbec se nepřevalovala, jen ležela a ani se nepohnula. Věděla, že dokud u dveří neuslyší Calena s Rhettem, nezamhouří oko.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Jaký otec, takový syn

Calena bolely všechny kosti v těle. Od chvíle, kdy jeho a Danna napadl Kurtis se svými přihlouplými kamarádky, uplynul už celý týden, ale modřiny a zhmožděniný cítil pořád. Rodičům namluvil, že se poprali se skupinkou opilých kupců a že šlo jen o nedorozumění. V matčiných očích však viděl víc než jen stín podezření. Přemýšlel, jestli jim neříct pravdu, ale nechtěl ve vesnici vyvolávat rozruch, zvlášť ne teď, když se blížila zkouška.

Založil šíp do tětiny a mhouřil při tom oči před planoucím sluncem. S hlubokým nádechem tětinu napnul. Snažil se nemyslet na nic jiného, jak ho to učil otec.

„Dobré ráno, Calene.“

Šíp prosvístěl vzduchem a zmizel ve křoví za dřevěným terčem. Vars se uchechtl. Calen otcův pozdrav s povzdechem opětoval.

„Jenom doufám, že mladá Lina Styrová už sbírá borůvky jinde,“ prohodil Vars s potměšilým úsměvem. „Co trocha šermu? Říkal jsem si, že si od střelby rád na chvíli odpočineš.“

Vars se sehnul k plátěnému balíku na zemi, rozvázal ho a hodil Calenovi cvičnou zbraň. Byl to dřevěný jedenapůlruční meč s otupenými hranami. Calen jím zkusmo zatočil v pravé ruce, aby si zvykl na to, jak je těžký a vyvážený, ačkoli znal jeho vlastnosti stejně dobře jako vyhlazené vroubky na rukojeti, do nichž mu zapadly prsty. Držel se svého rituálu.

Na první výpad, který mu mířil někam nad ramena, skoro nestihl zareagovat. Jen taktak ho vykryl, a jak se meče střetly, vibrace mu roztrásl ruku. Než se stačil nadechnout, musel čelit